

Sygn. akt I C 454/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 września 2017 r.

Sąd Rejonowy w Olsztynie, Wydział I Cywilny,

w składzie:

Przewodniczący: SSR Piotr Żywicki

Protokolant: starszy sekretarz sądowy Małgorzata Karwacka

po rozpoznaniu w dniu 19 września 2017r. w Olsztynie,

na rozprawie,

sprawy z powództwa C. P.,

przeciwko L. S. C. de S. y (...) S.A. Oddział w Polsce,

o zapłatę,

I zasądza od pozwanego L. S. C. de S. y (...) S.A. Oddział w Polsce na rzecz powoda C. P. kwotę 100 zł (sto złotych) z odsetkami ustawowymi od dnia 11 marca 2013r. do dnia zapłaty;

II w pozostałym zakresie oddala powództwo;

III zasądza od powoda C. P. na rzecz pozwanego L. S. C. de S. y (...) S.A. Oddział w Polsce kwotę 1.717 zł (tysiąc siedemset siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 1.200 zł (tysiąc dwieście złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa prawnego;

IV nakazuje ściągnąć od powoda C. P. na rzecz Skarbu Państwa – Sadu Rejonowego w Olsztynie kwotę 759,52 zł (siedemset pięćdziesiąt dziewięć złotych 52/100) tytułem tymczasowo poniesionych wydatków.

/-/ SSR Piotr Żywicki

Sygn. akt I C 454/16

UZASADNIENIE

Powód C. P. wniósł o zasądzenie od pozwanego L. S. C. de S. y (...) S.A Oddział w Polsce kwoty 2072 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 11 marca 2013r. do dnia zapłaty i kosztami procesu.

W uzasadnieniu pozwu wskazał, że w dniu 8 lutego 2013r. doszło do uszkodzenia stanowiącego jego własność pojazdu w wyniku kolizji komunikacyjnej. Pozwany przystąpił do likwidacji szkody komunikacyjnej i ustaliwszy wartość pojazdu na kwotę 5900 zł wypłacił powodowi kwotę odszkodowania w wysokości 4900 zł. W ocenie powoda wartość jego pojazdu przed szkodą opiewała na kwotę 7400 zł. Powód postanowił naprawić pojazd. Koszty naprawy zamknęły się w kwocie 6971,39 zł.

Pozwany L. S. C. de S. y (...) S.A Oddział w Polsce wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu.

W odpowiedzi na pozew pozwany wskazał, iż naprawa pojazdu powoda byłaby nieekonomiczna. Zdaniem pozwanego wartość bazowa pojazdu wynosiła 5900 zł, zaś wartość wraku wynosiła 1000 zł, co uzasadniało wypłatę odszkodowania w kwocie 4900 zł. Dodatkowo podał, iż przedłożona przez powoda wycena wartości rynkowej pojazdu na dzień zdarzenia z dnia 8 lutego 2013r. sporządzona została w sposób nieprecyzyjny. Uwzględniono w niej bowiem wyposażenie, które faktycznie nie było zamontowane w przedmiotowym pojeździe.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 8 lutego 2013r. doszło do kolizji drogowej, wskutek której został uszkodzony należący do powoda pojazd M. o numerze rej. (...).

(bezsporne).

Powód zgłosił pozwanemu, będącemu ubezpieczycielem sprawcy – szkodę majątkową. Po przeprowadzeniu postępowania likwidacyjnego pozwany przyznał i wypłacił powodowi odszkodowanie w kwocie 4900 zł, rozliczając szkodę jako szkodę całkowitą.

(bezsporne; akta szkody na płycie CD k. 57, 112, pismo k. 20, wycena k. 21, wyliczenie k. 26).

Na skutek zdarzenia z dnia 8 lutego 2013r, pojazd powódki został uszkodzony w takim stopniu, że koszty jego naprawy wiązałyby się z poniesieniem wydatków w przekraczających wartość rynkową pojazdu. Wartość pojazdu powoda na dzień powstania szkody wynosiła 6100 zł, zaś w stanie uszkodzonym 1100 zł.

(dowód: opinia biegłego z zakresu techniki samochodowej J. B. – k. 131 – 138, opinia uzupełniająca k. 178 – 181).

Powód naprawił pojazd wydatkując na ten cel kwotę 6971,39 zł.

(bezsporne)

Sąd zważył, co następuje:

W świetle poczynionych w sprawie ustaleń roszczenie powoda należało uwzględnić jedynie w nieznacznej jego części.

Ustalając stan faktyczny w przedmiotowej sprawie Sąd oparł się na dokumentach przedłożonych przez strony, których prawdziwości nie zakwestionowano oraz na opinii biegłego z zakresu techniki samochodowej, J. B..

W przedmiotowej sprawie pozwany nie kwestionował swojej odpowiedzialności co do zasady. Sporny był natomiast między stronami sposób rozliczenia szkody jako całkowitej, a także rozstrzygnięcia wymagało, czy wypłacone powodowi odszkodowanie rzeczywiście odpowiada wartości poniesionej szkody.

Tym samym stwierdzić należy, że podstawę odpowiedzialności pozwanego stanowił przepis art. 805 § 1 k.c. w zw. z art. 822 k.c. W ubezpieczeniach majątkowych świadczenie ubezpieczyciela polega w szczególności na zapłacie odszkodowania za szkodę powstałą wskutek przewidzianego w umowie wypadku (art. 805 § 2 pkt 1 k.c.). Zgodnie z art. 35 ustawy z dnia 22 maja 2003r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz.U. Nr 124, poz. 1152, z późn. zm.) ubezpieczeniem OC posiadaczy pojazdów mechanicznych jest objęta odpowiedzialność cywilna każdej osoby, która kierując pojazdem mechanicznym w okresie trwania odpowiedzialności ubezpieczeniowej, wyrządziła szkodę w związku z ruchem tego pojazdu.

Naprawienie szkody polegającej na uszkodzeniu pojazdu mechanicznego następuje poprzez zapłatę stosownej kwoty, niezbędnej do przywrócenia pojazdu do stanu poprzedniego, a jeżeli pojazd uległ zniszczeniu w takim stopniu, że nie nadaje się do naprawy, albo gdy koszt naprawy samochodu jest wyższy od jego wartości przed uszkodzeniem, roszczenie poszkodowanego ogranicza się do kwoty odpowiadającej różnicy wartości samochodu sprzed i po wypadku

(zob. wyrok SN z 1 września 1970 r., II CR 371/70, OSNCP 1971, nr 5, poz. 93, wyrok SN wyrok z 20 kwietnia 1971 r., II CR 475/70, OSPiKA 1971, nr 12, poz. 231).

W przedmiotowej sprawie, w celu ustalenia wartości powstałej szkody, zasadnym było zasięgnięcie wiadomości specjalnych, toteż Sąd dopuścił dowód z opinii biegłego z zakresu techniki samochodowej, J. B.. Biegły sporządził opinię zgodnie z określoną tezą dowodową, posługując się powszechnie uznawaną metodą i programem kosztorysowym. Opinia biegłego była jasna, logiczna i spójna, oraz odpowiadała na zasadnicze kwestie wymagające wiadomości specjalnych. Wprawdzie strony wniosły zarzuty do wydanej przez biegłego opinii, niemniej jednak biegły w sposób jasny i odniósł się do nich w opinii uzupełniającej nie znajdując podstaw do zmiany pierwotnego stanowiska w zakresie podnoszonym przez powoda. Odnośnie zaś zarzutów pozwanego dotyczących uwzględnienia przez biegłego w wycenie pojazdu aluminiowych tarcz kół wskazać należy, iż biegły przyznał im słusność, skutkiem czego dokonał korekty wyliczonej uprzednio wartości szkody określając ją na 5000 zł. Wartość pojazdu nieuszkodzonego biegły wyliczył na kwotę 6100 zł, a pozostałości 1.100 zł. Tym samym należna powodowi kwota odszkodowania winna stanowić różnicę ww. kwot, tj. 5.000 zł.

Wnioski biegłego co do zaistnienia tzw. szkody całkowitej należało uznać za uzasadnione. Koszty bowiem naprawy pojazdu powoda mieszczą się w granicach od 17.126,47 zł do 6.727,28 zł (por. k. 134) znacznie przekraczają wartość pojazdu w stanie sprzed szkody (6.100 zł). W świetle powyższego przeprowadzenie naprawy w sposób pozwalający na profesjonalne naprawienie wszystkich stwierdzonych uszkodzeń pojazdu należy uznać za pozbawione uzasadnienia ekonomicznego. Okoliczność tę potwierdzają także niekwestionowane przez pozwanego twierdzenia powoda, który miała naprawić swój pojazd za kwotę 6971,39 zł (por. k. 4).

W konsekwencji, ponieważ pozwany wypłacił powodowi kwotę 4900 zł pozostająca uzupełnieniu kwota odszkodowania wynosi jedynie 100 zł.

Tym samym na podstawie wskazanych wyżej przepisów należało zasądzić na rzecz powoda kwotę 100 zł, o czym orzeczono w punkcie I wyroku, oddalając powództwo w pozostałym zakresie (pkt II wyroku).

Zgodnie z art. 817 k.c. ubezpieczyciel obowiązany jest spełnić świadczenie w terminie trzydziestu dni, licząc od daty otrzymania zawiadomienia o wypadku (§ 1). Gdyby wyjaśnienie w powyższym terminie okoliczności koniecznych do ustalenia odpowiedzialności ubezpieczyciela albo wysokości świadczenia okazało się niemożliwe, świadczenie powinno być spełnione w ciągu 14 dni od dnia, w którym przy zachowaniu należytej staranności wyjaśnienie tych okoliczności było możliwe, jednakże bezsporna część świadczenia ubezpieczyciel winien wypłacić w terminie 30-stodniowym (§ 2). Stosownie zaś do treści przepisu art. 481. § 1 k.c., jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. W świetle powyższego od orzeczonej kwoty Sąd zasądził odsetki ustawowe od dnia 11 marca 2013r. do dnia zapłaty.

O kosztach orzeczono na podstawie art. 100 zd. 2 kpc, albowiem pozwany uległ żądaniu powoda w nieznacznym zakresie (4,83%). Tym samym całość kosztów procesu (tj. 1717 zł) winien ponieść powód. Na koszty te składały się: koszty zastępstwa procesowego – 1200 zł, opłata skarbową od pełnomocnictwa – 17 zł oraz zaliczka - 500 zł.

Na podstawie art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych w zw. z art. 100 kpc zdanie drugie w zw. z art. 83 ust. 2 Ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, Sąd nakazał ściągnąć od powoda na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Olsztynie kwotę 759,52 zł (k. 158 i k. 193) tytułem wydatków poniesionych tymczasowo przez Skarb Państwa (pkt IV wyroku).

/-/ SSR Piotr Żywicki